

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 317

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 mai 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 205 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.....	2-3	lit. a) și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8-9
Decizia nr. 255 din 22 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	3-5	Decizia nr. 360 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	10-11
Decizia nr. 260 din 22 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 369 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă	11-12
Decizia nr. 295 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 ¹ și ale art. 404 ² din Codul de procedură civilă	6-8	Decizia nr. 374 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura	13-14
Decizia nr. 325 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3)		Decizia nr. 375 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 205**

din 10 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Fabian Niculae — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Adela Lazăr în Dosarul nr. 5.095/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care face obiectul Dosarului nr. 18D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 19D—27D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cornelia Farcașiu, Mariana Ranza, Petru Zuga, Roland Salber, Nicolae Chirilă Borca, Mărioara Dandea, Maria Cîndescu, Maria Florea și Maria Moiseș în dosarele nr. 5.091/107/2008, nr. 5.092/107/2008, nr. 6.023/107/2008, nr. 5.110/107/2008, nr. 6.020/107/2008, nr. 5.065/107/2008, nr. 5.094/107/2008, nr. 5.067/107/2008 și nr. 5.098/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 19D—27D/2011 la Dosarul nr. 18D/2011, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 19D—27D/2011 la Dosarul nr. 18D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 6 decembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.095/107/2008, nr. 5.091/107/2008, nr. 5.092/107/2008, nr. 6.023/107/2008, nr. 5.110/107/2008, nr. 6.020/107/2008, nr. 5.065/107/2008, nr. 5.094/107/2008, nr. 5.067/107/2008 și nr. 5.098/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Emilia Adela Lazăr, Cornelia Farcașiu, Mariana Ranza, Petru Zuga, Roland Salber, Nicolae Chirilă Borca, Mărioara Dandea, Maria Cîndescu, Maria Florea și Maria Moiseș, în dosare având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prin textul de lege criticat se creează o diferență între cei ale căror litigii au deschisă și calea de atac a apelului și cei pentru ale căror litigii este reglementată doar calea de atac a recursului. Totodată, prin aplicarea acestor dispoziții se ajunge la o prelungire nejustificată a procesului.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate: [...]”*

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 65 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 14 februarie 2008, Curtea a constatat că dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, care constituie temeiul de drept al controlului judiciar exercitat pe calea recursului, nu relevă niciun fine de neconstituționalitate.

Curtea a statuat că acestea reprezintă norme de procedură ce au fost adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale consacrate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căroră *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea observă că, în cadrul procedurii de judecată aplicabile litigiilor de muncă, recursul are un caracter devolutiv, fiind incidente dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze hotărârea pronunțată

de prima instanță exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a prevăzut caracterul devolutiv al recursului în această materie, întrucât hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță nu sunt supuse apelului, ca o cale devolutivă de atac.

În consecință, Curtea constată că această specificitate a procedurii de judecată aplicabile litigiilor de muncă justifică caracterul devolutiv al recursului, fără a fi încălcate prevederile art. 16 din Constituție.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Adela Lazăr, Cornelia Farcașiu, Mariana Ranza, Petru Zuga, Roland Salber, Nicolae Chirilă Borca, Mărioara Dandea, Maria Cîndescu, Maria Florea și Maria Moiseș în dosarele nr. 5.095/107/2008, nr. 5.091/107/2008, nr. 5.092/107/2008, nr. 6.023/107/2008, nr. 5.110/107/2008, nr. 6.020/107/2008, nr. 5.065/107/2008, nr. 5.094/107/2008, nr. 5.067/107/2008 și nr. 5.098/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 255

din 22 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Esteuro Plast Group” — S.R.L. din comuna Boldești-Scăeni, județul Prahova, în Dosarul nr. 3.231/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Biroul faliment și care face obiectul Dosarului nr. 1.334D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.335D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3)

din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristexim Rol 2002” — S.R.L. din comuna Blejoi, județul Prahova, în Dosarul nr. 6.208/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Biroul faliment.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.335D/2010 la Dosarul nr. 1.334D/2010, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.335D/2010 la Dosarul nr. 1.334D/2010.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.231/105/2009 și nr. 6.208/105/2009, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Biroul faliment a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Esteuro Plast Group” — S.R.L. din Boldești-Scăeni și de Societatea Comercială „Cristexim Rol 2002” — S.R.L. din comuna Blejoi în cauze având ca obiect cereri privind deschiderea procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate stabilesc un drept discreționar al instanței de judecată de a proteja și garanta doar anumite drepturi invocate de către părți. De asemenea, dispozițiile art. 33 din Legea nr. 85/2006, dacă se interpretează în sensul că nu instituie obligativitatea cauțiunii, creează discriminări între creditori și debitori, întrucât aceștia din urmă, în cazul în care nu au solicitat depunerea acestei cauțiuni, nu mai au posibilitatea de a se dezdăuna pentru prejudiciile provocate prin promovarea abuzivă a cererii.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Biroul faliment consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale atacate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (2) teza a doua: *„Organele prevăzute la alin. (1) trebuie să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de prezenta lege, precum și realizarea în condițiile legii a drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la aceste acte și operațiuni.”;*

— Art. 33 alin. (3): *„La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 15 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitori. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.”*

Dispozițiile legale ale art. 33 alin. (3) au fost modificate prin Legea nr. 169/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, și au următorul conținut: *„La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 5 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitori. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă”.*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 referitoare la accesul liber la justiție din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței au fost modificate prin Legea nr. 169/2010, însă soluția legislativă inițială a fost preluată în noua reglementare. În aceste condiții, Curtea urmează a se pronunța asupra noilor dispoziții, cu modificările aduse prin Legea nr. 169/2010.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 484 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, Curtea a constatat că dispozițiile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 6 privind procedura insolvenței permit instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanator al cererii creditorului de deschidere a procedurii insolvenței și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Totodată, depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii cererii, debitorul va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite datorită deschiderii nejustificate a procedurii insolvenței.

De altfel, cu privire la constituționalitatea măsurii obligării la plata unei cauțiuni, stabilită printr-un act normativ, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000. Prin acea decizie s-a statuat că stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi de natură să împiedice abuzul de drept nu constituie o îngrădire a accesului la justiție sau a altor drepturi constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea nu poate reține nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât textul respectiv nu încălca nicio normă constituțională, el instituind obligația organelor care aplică procedura insolvenței de a asigura protecția intereselor tuturor participanților la numita procedură, în condiții de celeritate, părțile interesate putând să apeleze la instanțele judecătorești, în condițiile legii, și să uzeze de toate garanțiile procesuale pentru apărarea drepturilor lor.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) teza a doua și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Esteuro Plast Group” — S.R.L. din Boldești-Scăeni, județul Prahova, în Dosarul nr. 3.231/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Biroul faliment și de Societatea Comercială „Cristexim Rol 2002” — S.R.L. din comuna Blejoi în Dosarul nr. 6.208/105/2009 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 22 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Bogdan Viorel Rădulescu în Dosarul nr. 26.437/3/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.437/3/CV/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Bogdan Viorel Rădulescu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât în litigiile care au ca obiect

încetarea unor raporturi de muncă sau în cele de „drept administrativ nu sunt reglementate 3 grade de jurisdicție, respectiv două căi de atac”, iar prin faptul că alte persoane beneficiază, în alte materii, de două căi de atac, respectiv de 3 grade de jurisdicție se instituie o discriminare, fiind astfel înfrânt art. 16 și 21 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate sunt norme de procedură pe care legiuitorul este abilitat să le instituie în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, cu condiția ca acestea să nu contravină principiilor consacrate de Legea fundamentală. Tribunalul consideră că atât accesul, cât și folosirea căilor de atac se exercită în formele și condițiile procedurale instituite prin lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 318 din Codul de procedură civilă, prevederi care au următorul cuprins: „*Hotărârile instanțelor de recurs mai*

pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice și art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.551 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 22 ianuarie 2010, s-a reținut că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură civilă reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs. Așa cum rezultă în mod univoc din textul de lege criticat, calea procedurală a contestației în anulare specială poate fi utilizată de părțile care au participat la soluționarea recursului și este limitată la cazurile în care dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate de recurent. În ceea ce

privește obiectul contestației în anulare specială, acesta este format dintr-o singură categorie de hotărâri, respectiv doar din hotărârile pronunțate de instanțele de recurs.

Prin aceeași decizie, Curtea a mai constatat că pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor nu poate fi reținută, deoarece reglementarea este aplicabilă în cazul tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție, și anume părților care au participat la soluționarea recursului a cărui dezlegare este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

Cu același prilej, Curtea a stabilit că legiuitorul este suveran în a reglementa diferit accesul la o cale extraordinară de atac în raport cu căile extraordinare de atac, întrucât aceasta, prin definiție, are caracter de excepție și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

De altfel, art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată prin decizia menționată, cât și considerentele acesteia sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Bogdan Viorel Rădulescu în Dosarul nr. 26.437/3/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 295

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și ale art. 404² din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și ale art. 404² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Árpád Osvath în Dosarul nr. 33.744/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 33.744/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 404¹ și ale art. 404² din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Árpád Osvath într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că reglementările criticate sunt neconstituționale, întrucât îngrădesc dreptul la apărare al creditorului, având în vedere că desființarea actelor de executare silită nu este de natură să determine, în mod automat, restabilirea situației anterioare, cu atât mai mult cu cât aceasta nu presupune numai ca executarea silită „să fie nelegală”, ci și să fie efectuată fără un drept, respectiv în absența unui titlu executoriu. În plus, dispozițiile criticate permit debitorului să obțină un titlu executoriu împotriva creditorului fără a recurge la competența de drept comun a instanțelor judecătorești. De asemenea, autorul susține că, pentru a se respecta principiul egalității cetățenilor în fața legii și dreptul la un proces echitabil, este necesar ca restabilirea situației anterioare să se poată dispune doar în cadrul unui proces distinct.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția este neîntemeiată. Instanța consideră că întoarcerea executării nu intervine în mod automat, ci la cererea celui interesat, respectându-se principiul disponibilității ce guvernează procesul civil, aspect expres precizat în cuprinsul art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă. Potrivit alineatului final al art. 404², debitorul executat poate formula și o acțiune separată, în fața instanțelor de drept comun, în situația în care nu a formulat o cerere de întoarcere a executării silită în fața instanței ce a judecat contestația la executare ori dacă aceasta a rămas nesoluționată.

Aceste prevederi procedurale nu contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii, fiind aplicabile tuturor celor aflați într-o situație similară, ci doar „organizează” efectele hotărârii de admitere a contestației la executare. Cum, potrivit art. 372 din Codul de procedură civilă, executarea silită se efectuează numai în temeiul unui titlu executoriu, prin desființarea acestuia nu numai că încetează executarea, dar dispare fundamentul juridic al tuturor actelor de executare deja realizate, ceea ce impune anularea acestora (*quod nullum est, nullum producit effectum*). Desființarea titlului executoriu produce efecte retroactive, astfel încât din punct de vedere juridic se consideră că dispozițiile sale nu au existat niciodată. În consecință, toate actele de executare care s-au efectuat în temeiul său sunt lovite de nulitate, fiind subsecvente unui act care nu este valabil, potrivit art. 379¹ din Codul de procedură civilă.

Desființarea acestor acte poate fi dispusă numai de instanța judecătorească, în urma examinării temeiniciei și legalității lor în contradictoriu cu creditoarea ce se bucură de dreptul la apărare și de toate garanțiile unui proces echitabil. La soluționarea cererii de întoarcere a executării, de asemenea, numai instanțele judecătorești sunt competente să stabilească dacă cel care o solicită este sau nu îndreptățit să obțină restituirea bunului ori a valorii luate prin executare silită.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 404¹ și art. 404² din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 404¹: *„În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.*

Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit.

În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449.”

— Art. 404²: *„În cazul în care instanța judecătorească a desființat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeași hotărâre, și asupra restabilirii situației anterioare executării.*

Dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul.

Dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare executării în condițiile alin. 1 și 2, cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind liberul acces la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și art. 129 alin. (1) privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 404¹ și ale art. 404² din Codul de procedură civilă, s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 627 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 30 iunie 2009, Curtea a statuat că dispozițiile art. 404¹ din Codul de procedură civilă se referă exclusiv la cazurile în care a fost desființat titlul executoriu sau însăși executarea silită. Desființarea acestor acte putea fi dispusă numai de instanța judecătorească, în urma examinării temeiniciei și legalității lor. La soluționarea cererii de întoarcere a executării, de asemenea, numai instanțele judecătorești sunt competente să stabilească dacă cel care o solicită este sau nu îndreptățit să obțină restituirea bunului ori a valorii luate prin executarea silită. În această privință, art. 404¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă prevede că *„Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit”*. Creditorul are dreptul neîngrădit de a cere în justiție valorificarea creanțelor sale și, la nevoie, executarea silită a acestora, iar debitorul și orice altă persoană interesată au dreptul să conteste, tot în justiție, titlul executoriu și executarea silită însăși.

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar,

În cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a însăși executării silite, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și ale art. 404² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Árpád Osvath în Dosarul nr. 33.744/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 325

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskas Valentin Zoltan	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț Claudiu Bucur în Dosarul nr. 24.116/301/2009 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că prin criticile formulate se solicită, în realitate, modificarea textelor de lege ce fac obiectul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 24.116/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț Claudiu Bucur.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, în actuala reglementare, orice accident rutier în care nu se respectă o regulă privind prioritatea de trecere, indiferent de pagubele cauzate sau de circumstanțele în care a avut loc, are drept consecință reținerea permisului de conducere al unuia dintre conducătorii auto implicați în accident și suspendarea dreptului de a conduce. Astfel, chiar dacă părțile, respectiv conducătorii auto implicați în accident ar avea toate pagubele acoperite și nu ar solicita suspendarea permisului auto, chiar dacă instanțele ar fi de acord cu faptul că modul de producere al accidentului sau pagubele rezultate din acesta nu impun o sancțiune complementară, totuși nu s-ar putea ajunge la o asemenea soluție. Se mai susține că acțiunea în justiție pentru anularea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce nu este admisibilă pe cale separată în actuala reglementare. În opinia autorului excepției, „este în contradicție cu reglementările constituționale invocate ca o instanță să nu aibă posibilitatea practică de a admite cererea de anulare a unei măsuri, măsură ce chiar legiuitorul a înțeles că este extremă prin introducerea unor situații în care nu se aplică”.

Judecătoria Sectorului 3 București consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (3) lit. a) și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— art. 101 alin. (3) lit. a): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avarierea unui vehicul sau alte pagube materiale.*”;

— art. 111 alin. (1) lit. c): „(1) *Permisul de conducere sau dovada înlocuitoare a acestuia se reține în următoarele cazuri:* [...]”

c) *la săvârșirea uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3), art. 102 alin. (3) și în situația prevăzută la art. 115 alin. (1).*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda, și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea

stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.

Liberul acces la justiție al persoanei care a fost sancționată contravențional este asigurat prin posibilitatea de a formula plângere, în condițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta*”, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, aceasta poate formula toate apărările pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată, verificând legalitatea și temeinicia procesului-verbal, hotărăște asupra sancțiunilor aplicate, așadar și în ceea ce privește sancțiunea contravențională complementară a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, legea cadru în materie contravențională, prevede ca „*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*”

De altfel, cât privește dispozițiile art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, criticate fie distinct, fie împreună cu alte dispoziții ale aceluiași act normativ, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, statuând că acestea nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție, privind accesul liber la justiție. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.065 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 11 octombrie 2010, și Decizia nr. 1.420 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 18 decembrie 2009, a căror soluție de respingerea a excepției de neconstituționalitate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț Claudiu Bucur în Dosarul nr. 24.116/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 360

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Ovidiu Cristian Tămășan în Dosarul nr. 6.490/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Lidia Cornea, soția părții Daniel Cornea, depune la dosar note scrise referitoare la starea de sănătate a acestuia.

Magistratul-asistent-șef, referând asupra cauzei, arată că partea Călin Dan Grebleș a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea apărării. De asemenea, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de partea Călin Dan Grebleș, întrucât nu sunt îndeplinite condiții prevăzute de art. 156 din Codul de procedură civilă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.490/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.**

Excepția a fost ridicată de inculpatul Ovidiu Cristian Tămășan, prin avocat, într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 115 alin. (6), art. 131 alin. (2) și art. 132 alin. (1), deoarece nu se poate reglementa prin ordonanță de urgență, ci doar prin lege organică, într-un domeniu privind instituțiile fundamentale ale statului, cum este

autoritatea judecătorească. De asemenea, arată că prin actul normativ criticat se instituie un organism paralel cu Ministerul Public, instituție constituțională ce trebuie să funcționeze unitar și coerent, pe principiile legalității, imparțialității și controlului ierarhic.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât s-a reglementat în materia organizării și funcționării Ministerului Public, domeniu rezervat exclusiv legii organice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 au mai fost supuse controlului de constituționalitate pentru critici similare. Astfel este Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, prin care Curtea Constituțională a statuat, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță, Ministerul Public, că fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, definitivă și general obligatorie, și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate. De asemenea, Curtea a reținut că prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să considere deciziile menționate își păstrează valabilitatea și determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Ovidiu Cristian Tămășan în Dosarul nr. 6.490/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 369
din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Pavel, Elvira Pavel, Alexandru Sorin Donescu și Steluța Donescu în Dosarul nr. 7.396/212/2009 al Judecătoria Constanța. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.420D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.881D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ovidiu Marcel Pătru în Dosarul nr. 3.091/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.881D/2010 și nr. 2.420D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.881D/2010 la Dosarul nr. 2.420D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.396/212/2009, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Daniel Pavel, Elvira Pavel, Alexandru Sorin Donescu și Steluța Donescu.

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.091/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ovidiu Marcel Pătru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate creează o inegalitate între partea care a recuzat un judecător și judecătorul recuzat, deoarece la judecarea cererii de recuzare poate participa, pentru a-și susține cauza, doar judecătorul respectiv, iar nu și partea care a depus cererea. De asemenea, prin imposibilitatea atacării încheierii prin care se respinge cererea de recuzare se

încalcă accesul liber la justiție și dreptul la apărare al părții care a depus cererea respectivă.

Judecătoria Constanța arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

— Art. 30 alin. (1): „*Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.*”;

— Art. 31: „(1) *Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*”

(2) *Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.*

(3) *În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.*”;

— Art. 34: „(1) *Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*”

(2) *Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.*

(3) *Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Pavel, Elvira Pavel, Alexandru Sorin Donescu și Steluța Donescu în Dosarul nr. 7.396/212/2009 al Judecătoria Constanța și de Ovidiu Marcel Pătru în Dosarul nr. 3.091/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la garantarea dreptului la apărare și art. 124 alin. (2) referitoare la înfăptuirea justiției. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 5, art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 754 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 975 din 6 decembrie 2006, a reținut că dispozițiile criticate nu încalcă principiul constituțional al accesului liber la justiție și al dreptului la apărare. Aceasta, deoarece judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin această reglementare legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța de control judiciar urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. Totodată, Curtea a reținut că cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecării, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional, consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai odată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, precum și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse niciunei căi de atac.

În ceea ce privește invocarea înfrângerii prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că prin dispozițiile legale deduse controlului de constituționalitate legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată intră în competența exclusivă a sa.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 374

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, excepție ridicată de Asociația Județeană a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din Suceava în Dosarul nr. 1.203/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.200D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.203/39/2009, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura**, excepție ridicată de Asociația Județeană a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din Suceava.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată că dispozițiile criticate, permițând stabilirea cuantumului taxelor de licențiere și autorizare prin hotărâre a Guvernului, contravin prevederilor art. 56, art. 115 alin. (6) și art. 139 din Constituție.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului

Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 10 martie 2008, cu următorul conținut: „*Cuquantumul taxelor de licențiere și autorizare se stabilește prin hotărâre a Guvernului.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 56 referitoare la contribuții financiare, art. 115 alin. (6) referitoare la delegarea legislativă și art. 139 referitoare la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat cu privire la dispozițiile criticate prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 883 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010, Curtea a statuat că stabilirea taxelor aferente licențelor de pescuit, permiselor de pescuit și a autorizațiilor de pescuit a fost realizată prin prevederile art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008, act normativ de reglementare primară. Ceea ce se delegă la nivelul actului normativ secundar este stabilirea cuantumului taxei, deci nu a taxei în sine.

Rațiunea art. 139 alin. (1) din Constituție este aceea de a crea un sistem unitar de impunere la nivel național prin prevederea în cuprinsul actelor de reglementare primară a tuturor impozitelor, taxelor sau a altor contribuții care se fac venit la bugetul de stat. Deși textul de referință nu vizează și stabilirea în concret a cuantumului taxei, acest lucru nu echivalează, însă, cu posibilitatea acordată Guvernului ca printr-un act de reglementare secundară să impună un quantum exagerat sau excesiv al taxei, pentru că, în acest caz, s-ar încălca art. 56 alin. (2) din Constituție.

Faptul că ordonanța de urgență nu prevede criterii în funcție de care să se stabilească acest quantum al taxei nu înseamnă că hotărârea de Guvern care se emite în organizarea executării legii nu trebuie să țină cont de art. 56 alin. (2) din Constituție. Din contră, quantumul taxei trebuie să fie unul echitabil și să reflecte valoarea contraprestației la care este îndrituit plătitorul unei asemenea taxe. Astfel, se observă că delegarea pe care o prevede actul de reglementare primară este limitată de impunerea, prin hotărârea de Guvern ce va fi adoptată, a unui quantum al taxei în cauză, conform cerințelor constituționale ale art. 56 alin. (2). Numai depășirea vădită a acestei delegări atrage nelegalitatea actului de reglementare secundară care vizează quantumul taxei, situație pe care o poate constata chiar și instanța de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, excepție ridicată de Asociația Județeană a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din Suceava în Dosarul nr. 1.203/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 375

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Mihăilescu în Dosarul nr. 32/300/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.457D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.243D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Dumitrescu și Florentin Dumitrescu în Dosarul nr. 4.044/94/2009 al Judecătoriei Buftea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.457D/2010 și nr. 4.243D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.243D/2010 la Dosarul nr. 3.457D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 32/300/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Alexandrina Mihăilescu.

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.044/94/2009, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Dumitrescu și Florentin Dumitrescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 11, art. 21 alin. (3), art. 24, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece permite instanței de judecată să limiteze dreptul la apărare al părții și dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Buftea arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „(1) *Instanța va putea da un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.*”

(2) *Când instanța refuză amânarea judecării pentru acest motiv, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat cu privire la dispozițiile criticate prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 298 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, și Decizia nr. 490 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 iulie 2006, Curtea a reținut că dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă nu constituie o restrângere a dreptului la apărare, ci

reprezintă o măsură de descurajare a exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale prin cereri de amânare a procesului în scopul tergiversării acestuia și al împiedicării înlăptuirii justiției.

De asemenea, Curtea a statuat că facultatea instituită pentru judecător de a nu acorda un termen pentru lipsă de apărare (caz în care se va amâna pronunțarea, la cererea părții, pentru depunerea de concluzii scrise) sau de a acorda un singur termen în acest scop implică responsabilitatea acestuia în înlăptuirea actului de justiție, iar pentru eventualele abuzuri sau greșeli de judecată datorate încălcării dreptului la apărare, legea prevede remediile necesare.

Pentru aceleași motive, Curtea a reținut că nu sunt încălcate nici prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Cu privire la invocarea prevederilor art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, Curtea a constatat că și această susținere este neîntemeiată, deoarece dispozițiile procesuale criticate prevăd condițiile în care se poate amâna judecarea cauzei pentru lipsă de apărare, iar aceasta nu echivalează cu o restrângere a accesului la justiție, partea interesată având dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Mihăilescu în Dosarul nr. 32/300/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și de Ioana Dumitrescu și Florentin Dumitrescu în Dosarul nr. 4.044/94/2009 al Judecătorei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

